
Kirurgen og verdensmesteren

AKTUELT I FORENINGEN

LISBET T. KONGSVIK

lisbet.kongsvik@legeforeningen.no

Helsepolitisk avdeling

Han er verdensmester i kickboksing, kom på tredje plass i Mesternes mester, og er nå nettopp ferdig med spesialiseringen i ortopedisk kirurgi.

FORNØYD ORTOPEDE: – Det er spennende og fascinerende å forstå hvordan kroppen fungerer, sier Andreas Lødrup. Foto: Sara Marie Broen/NRK

Mannen er Andreas Lødrup. For ikke lenge siden kjempet han mot Olaf Tufte og Kristin Holte i finalen av årets sesong av Mesternes mester-serien på NRK. For noen år siden kunne han smykke seg med opptil flere EM- og VM-titler i kickboksing. Nå er han ferdig med spesialiseringen i ortopedisk kirurgi og har sendt inn søknaden om spesialistgodkjenning. Innenfor det ortopediske fagfeltet er nå fokuset snevret inn på hånd- og mikrokirurgi.

Karate Kid som forbilde

Under oppveksten i Fredrikstad var Andreas, som mange andre smågutter, fascinert av kampsport. Karate Kid var forbildet. På barneskolen var likevel fotball hovedinteressen. I tillegg prøvde han ut forskjellige idretter, som blant annet turn og svømming. Det var først da han var 12 - 13 år, og hadde lagt fotballen delvis på hylla, at han begynte å trene på et tradisjonelt kampsportsenter.

– Tanken på å drive med kampsport virket veldig spennende. Det var noe pirrende og fascinerende ved det å lære å kunne forsvare seg, erindrer Lødrup.

Fra det øyeblikket han for første gang prøvde seg på karate med drakter og beltegraderinger, så ble han helt hektet. Etter en periode med trening på tradisjonell karate, dukket muligheten til å trene kickboksing opp. Denne idretten fanget virkelig hans interesse.

Fra karate til boksing

Kickboksing er en idrett som vokste frem i USA på 1960 - 70 tallet. I starten het det sportskarate og lignet ganske mye på karate. Kickboksing kan sammenlignes med boksing, men hvor man i tillegg bruker beina på samme treffpunkter som med armene.

– Kickboksing er en fysisk krevende utøvende gren. Kondisjon, temposkifter, taktikk og styrke har sentrale roller. Enkelt forklart: kickboksing er helt lik vanlig olympisk boksing i boksering, men hvor karatespark kommer i tillegg, oppsummerer han.

Den første konkurransen Andreas deltok i, var et miniklubbstevne i Oslo.

– Fra første øyeblikk var jeg helt solgt. Det var et bittelite stevne, kun to klubber konkurrerte mot hverandre. Men det var dommere, oppvarming først og det var en ekte konkurranse. Det var veldig spennende. Treneren min sa hva jeg skulle gjøre, og jeg følte at jeg fikk til det jeg hadde øvd på. Det ga meg rett og slett et stort kick.

Den tidligere verdensmesteren husker godt trenerens ord etter klubbstevnet: «Dette kan du bli god i, Andreas». Fra den dagen gikk han fullt og helt inn for kickboksingen. Han var 16 år og gikk siste året på ungdomsskolen.

I løpet av det første året på videregående, var alt satt i system. Det ble trening både før og etter skolen, hver dag. Andreas ville bli god i kickboksing, og han gikk «all in».

TRENER NÅR HAN KAN: Andreas Lødrup tar fortsatt noen runder med aktive bokserere og kickboksere når han har tid. Foto: Troy Gulbrandsen, Legeforeningen

Medaljene «kicket» inn

Satsningen ga resultater. I januar 2007 fikk Andreas plass på landslaget i fullkontakt kickboksing. Etter å ha deltatt i fire store internasjonale mesterskap, uten å vinne noen medaljer, startet medaljesuksessen med gull i europamesterskapet (EM) i 2008. Deretter vant han proff EM-tittel i 2009. Dette ble etterfulgt av gull i verdensmesterskapet, og innkassering av det profesjonelle VM-tittelbeltet i 2010.

– Etter VM-tittelen kom jeg til finalen i både World Combat Games i Beijing og i EM i Hellas. Selv om det her endte med finaletap og sølv, er jeg stolt over å ha holdt meg i teten etter VM-gullet i 2009, sier han fornøyd.

I løpet av sin karriere som kickbokser deltok han på over 100 kamper i inn- og utland. De profesjonelle boksehansene ble lagt på hylla etter EM i Bucuresti i 2012. Det samme året flyttet han til Arendal, for å starte som turnuslege ved sykehuset der.

Idrett og studier hånd i hånd

Når dukket tanken på å studere medisin opp?

– Inngangsporten til medisinstudiet var nok interessen for det å kunne reparere skader, beretter han, og legger til:

– I de østlige kampsportene er det mye fokus på ledd, riktige grep og slike ting. Jeg interesserte meg for det allerede da jeg startet så smått med kampsport. Jeg husker at jeg var fascinert av kroppens anatomi, og spesielt dynamikken når du bøyer et ledd.

– Jeg studerte dette nøye, og tenkte: «Hva skal til for å bli virkelig god i kickboksing?».

– I kampsport så kan det forekomme skader. Jeg ville vite mer om hvordan man først og fremst kan unngå skader, men også hvordan skader kan behandles og repareres. Det var skadebehandling som kanskje interesserte meg aller mest. I tillegg til å vite mer om hva som skjer med fysiologien, når du presser kroppen maksimalt. Når det er sagt, så er det ikke skremmende mye skader i kickboksing, understreker han.

Interesse for anatomi

I timevis kunne han studere hvordan et slag kunne bli mer effektivt, mer treffsikkert, og hvordan riktig oksygenopptak ga bedre kondisjon.

– Jeg satte meg veldig inn i de tingene der, leste mange medisinske artikler. Med min store interesse for anatomi og fysiologi, så måtte valget falle på medisinstudiet. Det fascinerende ved hvor mye en menneskekropp kan tåle, var noe av drivkraften. Det magiske ved legeyrket, er å få innsikt i det som på en måte alle lurer litt på, sier han.

Han begynte på medisinstudiet samme dag (!) som han fikk landslagsplassen i kickboksing – tilbake i 2007. Han kombinerte utdanning med toppidrett og forteller at han fikk forholdene lagt godt til rette for å klare dette. Han hadde toppidrettsutøverstatus på universitetet, og et stipend fra Olympiatoppen.

– Jeg var genuint interessert i medisinfaget, og hadde stor motivasjon for både trening og skole. Kombinasjonen trignet meg, og det ene gav avkobling fra det andre. Jeg var aldri den som satt lengst på lesesalen, for det kunne jeg ikke. Da jeg trente, kunne jeg ikke tenke på fagene. Treningen krevde full konsentrasjon og alle sanser. Så var det også først underveis i studiene, at jeg virkelig hadde gullårene i kickboksingen. Der hvor alt klaffet, forklarer han.

Han var inne i et godt driv. Jo bedre han gjorde det i kickbokseringen, desto bedre gjorde han det på studiene.

– Under medisinstudiet oppdaget jeg at mange medstudenter hadde store talenter på andre områder utenom studiet. Jeg hadde blant annet en på kullet mitt som var ekstremt flink på fiolin, og det så vi først da hun spilte på avslutningsfesten. Det var slett ikke bare bokormer blant mine studiekamerater, mimrer han.

RETT VALG: Den dagen han fikk et par lupebriller fant han ut at hånd- og mikrokirurgi måtte være riktig vei å gå. Foto: Sara Marie Broen/NRK

Ønsket om å reparere

Hvorfor valgte du akkurat hånd- og mikrokirurgi?

– Det jeg jo tenkt litt på. Svigerfaren min er karkirurg. Etter turnusen fikk jeg muligheten til å jobbe ett år sammen med ham på Arendal sykehus. Det å få være med å sy på blodkarene, gjorde at jeg revurderte å bli ortoped og heller velge karkirurgi.

– Tiden med karkirurgi gjorde at jeg likte godt å drive med kirurgi som er smått, type hånd- og fotkirurgi. Etter hvert likte jeg også godt å jobbe med store skruer og plater. Alt var jo interessant. Men en dag fikk jeg meg et par lupebriller, og jeg kunne gjøre mer av de småkirurgiske tingene. Da fant jeg ut at hånd- og mikrokirurgi ville være en riktig vei å gå for meg, forteller han.

Snart ferdig spesialist

Den «pensjonerte» kickbokseren har nå rukket å jobbe i ti år som lege. Han er fortsatt aktiv i kickboksermiljøet. Ikke lenger som utøver, men som forbundslege. Kontakt med miljøet har han også ved å være engasjert internasjonalt, som medlem av den medisinske komiteen i det internasjonale kickbokserforbundet – WAKO.

– Jeg tar fortsatt noen runder med aktive bokserere og kickbokserere når jeg har tid. Men det blir tøffere og tøffere etter som årene går.

Andreas innrømmer at det kribler litt når han til stede ringside, under mesterskap, som lege. Konkurransinstinktet følte han også på da han deltok i Mesternes mester.

– Konkurransenervene blomstret opp igjen. Hjernen ville like mye som før, selv om kroppen ikke tålte det like godt. Det aller morsomste var nok likevel å bli kjent med flere andre pensjonerte toppidrettsutøvere.

Andreas forteller at han gjorde oppvarmingen til konkurransene i Mesternes mester på samme måte som før konkurranser i kickboksing.

– Jeg forsøkte å holde roen og bygge selvtillit. Da konkurransenervene blomstret opp som mest, var jobben som lege, og tanken på hverdagslivet med familien min, bra for å sette ting litt i perspektiv.

– Det fikk meg til å tenke at dette her egentlig ikke er så viktig. Det er bare gøy å få lov å være med, sier Lødrup, som er tosmåbarnspappa og gift med en psykiater.

Nå er spesialistgodkjenningen i ortopedisk kirurgi like rundt hjørnet.

– Det er et kjempespennende fag, og jeg er fornøyd med retningen jeg har valgt. Jeg jobber med bevegelsesapparatet og reparerer små nerver og sener etter brudd og skader. Det er spennende og fascinerende å forstå hvordan kroppen fungerer.

– Selv om jeg stortrives, så har dette faget dessverre en så stor vaktbelastning at det til tider er vanskelig å kombinere med familielivet. Jeg må derfor innrømme at jeg noen ganger har reflektert grundig over veien videre, avslutter han.

Publisert: 24. april 2023. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.23.06.12

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 20. juni 2026.